

חוק משפחות חיילים שנספו במערכה (תגמולים ושיקום) (תיקון).

תשי"ח-1958 *

1. בסעיף 1 לחוק משפחות חיילים שנספו במערכה (תגמולים ושיקום), תשי"ח-1950¹ (להלן – החוק העיקרי) –

(1) בהגדרת "הכנסה כדי מחיה", בסופה, יבואו מלים אלה: "ובלבד שלא תפחת מהשכר הקובע של עובד מדינה שהרכב משפחתו כהרכב משפחתו של מקבל ההכנסה";

(2) בהגדרת "בן משפחה" –

(א) במקום פסקה (ב) תבוא פסקה זו:

"(ב) ילדו של הנספה – ובכלל זה ילד חורג או ילד מאומץ – שלא מלאו לו 18 שנה, או שמחמת מום גופני או שכלי לא עמד ברשות עצמו במות הנספה או בהגיעו לגיל 18 אחרי מותו, וכל עוד אינו עומד ברשות עצמו מסיבות אלה, אך למעט ילד שבמות הנספה מלאו לו 18 שנה ואותה שעה לא היה סמוך על שולחנו, וכן למעט ילד חורג שלא היה בשעת מותו של הנספה סמוך על שולחנו ושהיה מוחזק על ידי קרובו מלידה שלא היה בן-זוגו של הנספה (להלן – יתום);"

(ב) בסוף הפסקה (ג) יבואו מלים אלה:

"לענין פסקה זו תהיה העובדה שאדם אמן את הנספה בהיותו קטין חמש שנים לפחות שלא על מנת לקבל פרס – ראייה לאימוץ הנספה על ידי אותו אדם";

(3) בסוף הסעיף תבוא הגדרה זו:

"השכר הקובע", פירושו – סך כל המשכורת המשתלמת לעובד מדינה שדרגת משכורתו היא 14".

2. בסעיף 7 לחוק העיקרי –

(1) במקום סעיף קטן (א) יבוא סעיף קטן זה:

"(א) אלמנה של נספה שאין אחריו יתומים, או אלמנה של נספה שיש אחריו יתומים אך הם אינם סמוכים על שולחנה, ישולם לה תקופת זמן כמפורט בסעיף קטן (ב) תגמול חדשי כמחצית השכר הקובע הנהוג אותה שעה לגבי מי שמשתלמת לו תוספת שכר בזכות בן-זוגו ואין לו ילדים.";

(2) במקום סעיף קטן (ג) יבוא סעיף קטן זה:

"(ג) היתה אלמנה זכאית לתגמול חדשי לפי הפסקאות (2), (3) או (4) לסעיף קטן (ב) ועברה התקופה שבה היא זכאית לאותו תגמול, ישולם לה תגמול גם לאחר מכן, בתנאים אלה:

(1) באלמנה שהיתה זכאית לתגמול לפי פסקה (2) – כל עוד אין

לה הכנסה כדי מחיה;

(2) באלמנה שהיתה זכאית לתגמול לפי פסקה (3) ושהיתה לנצרכת

תוך שנתיים ממות הנספה – כל עוד היא נצרכת;

(3) באלמנה שהיתה זכאית לתגמול לפי פסקה (4) ושהיתה לנצרכת

תוך שנה ממות הנספה – כל עוד היא נצרכת."

* נתקבל בכנסת ביום י"ט באב תשי"ח (5 באוגוסט 1958); הצעת החוק ודברי הסבר נתפרסמו בה"ח 328, תשי"ח, עמ' 94-1 ס"ח 52, תשי"ח, עמ' 162; ס"ח 106, תשי"ב, עמ' 287.

3. במקום סעיף 8 לחוק העיקרי יבוא סעיף זה:

„תגמולים לאלמנה 8. (א) אלמנה של נספה שיש אחריו יתום אחד הסמוך על שולחנה – עם יתומים ישולם לה תגמול חדשי בשיעור של שלושה רבעים מהשכר הקובע הנהוג אותה שעה לגבי מי שמשתלמת לו תוספת שכר בזכות בן-זוגו וילד אחד. (ב) אלמנה של נספה שיש אחריו שני יתומים או יותר סמוכים על שולחנה – ישולם לה תגמול חדשי בשיעור של סך כל הסכומים האלה: (1) התגמול החדשי של אלמנה שיתום אחד בלבד סמוך על שולחנה; (2) ליתום השני ולכל יתום נוסף הסמוכים על שולחנה – החלק השלישי מן ההפרש בין התגמול החדשי של אלמנה שיתום אחד בלבד סמוך על שולחנה לבין התגמול החדשי של אלמנה שאין יתומים בכלל סמוכים על שולחנה. (ג) נפסק תשלום לאלמנה לפי הסעיפים הקטנים (א) או (ב) מפני שאין עוד יתומים סמוכים על שולחנה, ישולם לה תגמול חדשי כאילו מת הנספה בשעת הפסקת התשלום כאמור.“

4. בסעיף 9 לחוק העיקרי, במקום סעיף קטן (א), יבוא סעיף קטן זה:

„(א) בעד יתום של נספה שאין הסעיפים 8, 13, 13א, או 13ב חלים לגביו, וכן בעד אח של הנספה – ישולם למי שהיתום או האח נתון להשגחתו תגמול חדשי כמחצית השכר הקובע הנהוג אותה שעה לגבי מי שאין לו בני משפחה שבעדם משתלמת תוספת שכר.“

5. בסעיף 10 לחוק העיקרי –

- (1) במקום סעיף קטן (א) יבוא סעיף קטן זה:
„(א) שכולים שאין להם ילדים העומדים ברשות עצמם – ישולם לכל אחד מהם תגמול חדשי כשליש מהשכר הקובע הנהוג אותה שעה לגבי מי שמשתלמת לו תוספת שכר בזכות בן זוגו וילד אחד.“;
- (2) בסעיפים הקטנים (גג) ו- (ז) יימחקו המלים „והוכח לפי הכללים שייקבעו בתקנות כי יש מקום לתשלום תגמול“;
- (3) אחרי סעיף קטן (גג) יבוא סעיף קטן זה:
„(גד) שכולים שאין להם אלא ארבעה ילדים העומדים ברשות עצמם והוכח לפי כללים שייקבעו בתקנות כי יש מקום לתשלום תגמול – ישולם לכל אחד מהם תגמול חדשי כחמישית התגמול החדשי המגיע לשכול לפי סעיף קטן (א).“;
- (4) אחרי סעיף קטן (ז) יבוא סעיף קטן זה:
„(ח) שכול שאין לו בן-זוג שכול, ואין לו אלא ארבעה ילדים העומדים ברשות עצמם והוכח לפי כללים שייקבעו בתקנות כי יש מקום לתשלום תגמול – ישולם לו תגמול חדשי כחמישית התגמול החדשי המגיע לשכול לפי סעיף קטן (ד).“

6. אחרי סעיף 10 לחוק העיקרי יבוא סעיף זה:

„תגמולים להורים 11. זכאי לפי סעיף 10 שיש לו ילד העומד ברשות עצמו וששכל יותר משכלו יותר מילד אחד מילד אחד תגמול חדשי השווה ליחידת התגמול של שכולים.“

לענין סעיף זה –

“יחידת תגמול לשכולים” – הסכום היוצא מחילוק התגמול החדשי שהיה משתלם לשכול, אלמלא ילדיו העומדים ברשות עצמם, למספר כלל תומכיו;
“תומכים” של שכול – ילדיו – בין שנספו ובין שנשארו בהיים ועומדים ברשות עצמם.

7. האמור בסעיף 12 לחוק העיקרי יסומן כסעיף קטן (א) ואחריו יבוא סעיף קטן זה: “(ב) הורה קצין התגמולים על תשלום תגמול לפי הרישה של סעיף קטן (א), תיווסף לתגמול תוספת יוקר שתחושב לפי הכללים שבתוספת השמינית לחוק הביטוח הלאומי, תשי”ד–1953.”²

8. במקום סעיף 12 לחוק העיקרי יבוא סעיף זה: 12א. (א) אלמנה של נספה שהסעיפים 7 (ב) (1), 7 (ג) או 8 חלים עליה ונשיאיה – בטלה מיום נישואיה זכותה לתגמולים לפי חוק זה. פרט לזכות לפי סעיף 13; אולם רשאי קצין התגמולים להעניק לאלמנה כאמור שהסעיפים 7 (ב) (1) או 8 חלים עליה, אם הגישה בקשה על כך עד תום ששה חדשים מיום נישואיה, מענק שלא יעלה על סכום שהוא פי ששים מחלקה האישי בתגמולים, כמשמעותו בסעיף 30 (ו).
(ב) מחצית המענק לפי סעיף זה תשולם לאלמנה עם אישור בקשתה לכך, אך לא לפני הנישואין, והמחצית השנייה תשולם לה כתום שנתיים לאחר הנישואין.

(ג) הופקעו הנישואין השניים תוך שנתיים מיום שנתקיימו על ידי מות בן-הזוג, או בכל זמן שהוא כתוצאה מהליכים שהחלו בהם תוך שנתיים מיום שנתקיימו, ישולמו לאשה מיום הפקעת הנישואין אותם התגמולים שהיו משתלמים לה אותה שעה לולא נישאה; אולם אם כבר שולם לה מענק לפי סעיף זה, יעכב קצין התגמולים את תשלומם של התגמולים עד אשר הסכום שעוכב יהיה שווה למענק שקיבלה, ובלבד שלא יעוכב בשום חודש סכום העולה על מחצית התגמול המגיע לאשה אותו חודש; לא הספיק קצין התגמולים לעכב את תגמולי האשה עד כדי שיעור המענק שקיבלה, תהיה היתרה חוב של האלמנה או של עזבונה לאוצר המדינה.”

9. בסעיף 13 לחוק העיקרי, במקום פסקה (ב) תבוא פסקה זו: “(ב) היו שני יתומים או יותר סמוכים על שולחנה – שיעור התגמול המשתלם לאלמנה לפי פסקה (א), וליתום השני ולכל יתום נוסף הסמוכים על שולחנה, תוספת תגמול שהוא החלק השלישי מן ההפרש בין התגמול החדשי של אלמנה שיתום אחד בלבד סמוך על שולחנה לבין התגמול החדשי של אלמנה שאין יתומים בכלל סמוכים על שולחנה.”

10. אחרי סעיף 13 לחוק העיקרי יבואו סעיפים אלו: 13א. (א) הניח נספה אשה שנתגרש ממנה, יהיה דינה לענין קבלת תגמול לפי חוק זה, כדין אלמנה, כל עוד לא נישאה שנית ואם נתמלאו אלה:
(1) היא היתה במות הנספה בת 40 שנה או מעלה או היא אם ליתום של הנספה;

² ס”ח 137, תשי”ד, עמ’ 6.